

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **B. N. C.**, zastoupený JUDr. Martinem Köhlerem, advokátem se sídlem Vysoká 149/4, Liberec, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 9. 12. 2019, č. j. 59 A 85/2019 – 53,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Martina Köhlera, advokáta.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 11. 7. 2019, č. j. MV-81312-5/SO-2019, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „*správní orgán*

I. stupně“) ze dne 6. 5. 2019, č. j. OAM-876-64/ZR-2017 (v této podobě uváděla číslo jednací prvostupňového rozhodnutí žalovaná, neboť odpovídá řazení dokumentů ve správním spise, na prvostupňovém rozhodnutí je však uvedeno č. j. OAM-876-38/ZR-2017, jedná se o zjevnou písařskou chybu – pozn. soudu). Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zrušil žalobci platnost povolení k trvalému pobytu a podle odstavce třetího téhož ustanovení mu stanovil dobu 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky. Důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce bylo, že tento na území ČR opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek.

[2] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 9. 12. 2019, č. j. 59 A 85/2019 – 53, zamítl jako nedůvodnou. Konstatoval přitom, že jádrem žalobcových námitek byla jednak argumentace, že žalobce svým jednáním veřejný pořádek závažným způsobem nenarušil, a dále pak to, že správní orgány nesprávně a nedostatečně posoudily přiměřenost dopadu rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do žalobcova rodinného a soukromého života.

[3] Krajský soud k prvně uvedené otázce předně uvedl, že znění § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců vychází z unijního práva, a proto je nutné toto ustanovení vykládat vždy eurokonformně. Proto nelze při posuzování obsahu pojmu „*závažné narušení veřejného pořádku*“ vycházet z předpisů mezinárodního práva soukromého, jak žalobce předeslal v žalobě. Poté dospěl k závěru, že v případě žalobce k narušení veřejného pořádku závažným způsobem skutečně došlo, což správní orgány řádně vyhodnotily a popsaly. Krajský soud podotkl, že žalobce je recidivistou, který se po prvním odsouzení v roce 1995 začal opakovaně dopouštět trestné činnosti, a to v relativně krátké době před zrušením povolení k trvalému pobytu. Žalobce byl v posledních čtyřech letech před zrušením pobytového oprávnění odsouzen celkem čtyřikrát (naposledy na podzim 2018), ve většině případů pro úmyslnou trestnou činnost. Jeho argumentace, že spáchal trestné činy méně společensky škodlivé, tedy méně závažné, podle soudu neobstojí. Žalovaná důvodně spatřovala vyšší závažnost narušení veřejného pořádku právě v okolnosti, že žalobce páchal úmyslnou trestnou činnost opakovaně a nepoučil se z předchozích odsouzení. Krajský soud neměl za to, že uvedené může zvrátit fakt, že žalobci byly vždy ukládány toliko podmíněné tresty odnětí svobody. Krajský soud uzavřel, že jednání žalobce proti zájmům české společnosti (ochrana majetku či zdraví a života osob) bylo aktuální, přičitatelné žalobci a dostatečně závažné. Zdůraznil přitom, že žalobce páchal trestnou činnost dokonce ještě v době, kdy s ním již bylo zahájeno řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, že správní orgány vycházely jen z opisu evidence Rejstříků trestů, neboť měly k dispozici všechna relevantní odsuzující rozhodnutí.

[4] K otázce posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí krajský soud úvodem podotkl, že právo na soukromý a rodinný život žalobce je nutné poměřovat s veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku. V této souvislosti se krajský soud znovu zabýval závažností

protiprávního jednání žalobce a konstatoval, že naposledy byl žalobce odsouzen pro trestnou činnost proti životu a zdraví, neboť z nedbalosti způsobil dopravní nehodu, při níž utrpěla mladá žena tržné rány, otřes mozku a vícenásobnou zlomeninu nohy. Jako řidič dopravního prostředku však žalobce zraněné ženě neposkytl pomoc a od nehody ujel. Tuto skutečnost hodnotil krajský soud jako nejzávažnější, zároveň ovšem podotkl, že na trestnou činnost žalobce nepohlížel izolovaně, ale ve vzájemných souvislostech. Uvedl, že žalobce spáchal řadu trestných činů, s jedinou výjimkou úmyslných, přičemž recidiva citelně navyšuje závažnost jeho jednání a intenzitu ohrožení, jaké žalobce představuje pro českou společnost. V jeho neprospěch hovoří též to, že neuhradil ani nesplácí škodu způsobenou trestnou činností.

[5] Krajský soud oproti tomu nepřehlédl, že napadené rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce zasáhne. Žalobce především zdůrazňoval, že sdílí společnou domácnost se svým nezletilým synem. Krajský soud k tomu uvedl, že syn žalobce se svým věkem blíží dospělosti, nadto žije i se svou matkou a v případě otcovy nepřítomnosti v ČR by tak nezůstal sám. Rodinným příslušníkům žalobce nic nebrání v tom, aby se s ním případně přesunuli do země původu. Jakkoli může rozhodnutí žalované zásadně změnit dosavadní způsob života rodiny, jsou tyto následky adekvátní důvodu, pro který bylo povolení k trvalému pobytu žalobce zrušeno. Žalobce si měl být těchto následků vědom při opakovaném páchání úmyslné trestné činnosti. Krajský soud dále uvedl, že správní orgány zjistily skutkový stav věci dostatečně, neboť pro věc nejpodstatnější skutečnosti plynou z obsahu spisu, popřípadě z vlastních tvrzení žalobce. Podle dosavadní judikatury správních soudů není povinností správních orgánů zabývat se výslovně všemi kritérii pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí, jež jsou uvedena v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce navíc v žalobě konkrétně nespecifikoval, jaké další okolnosti měly být ve správním řízení zjištěny. Krajský soud tuto otázku uzavřel s tím, že si je vědom citelného zásahu rozhodnutí správních orgánů do poměrů žalobce a jeho rodiny, avšak vyslovil souhlas se závěrem žalované, že tento zásah není v daném případě nepřiměřený.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“). Konkrétně nejprve namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť se krajský soud nevypořádal se všemi žalobními námitkami, především nevyložil pojem „*závažné narušení veřejného pořádku*“ a eurokonformním způsobem jej neaplikoval na skutkový stav projednávané věci. Krajský soud se měl zabývat tím, zda stěžovatel závažným způsobem narušil veřejný pořádek ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Tuto otázku však krajský soud posuzoval výhradně podle obsahu opisu z evidence Rejstříku trestů. Takové posouzení je nedostatečné. Stěžovatel dále v kasační stížnosti obsáhle pojednává o pojmu „*veřejný pořádek*“, respektive „*závažné narušení veřejného pořádku*“. Odkazuje v tomto směru zejména na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, ve kterém se rozšířený senát výkladem těchto pojmů zabýval, a dále rekapituluje relevantní závěry vyplývající z příslušných evropských právních předpisů a z judikatury Soudního dvora EU vztahující se též k výkladu uvedených pojmů.

[7] Stěžovatel poté konstatuje, že se nikdy nedopustil trestného činu mimořádné závažnosti, ale pouze několika přečinů převážně majetkově-právní kategorie. Intenzita jím spáchaných činů nekoresponduje s eurokonformním výkladem pojmu „*závažné narušení veřejného pořádku*“. Tomuto závěru odpovídá i to, že stěžovateli nebyl ani v jednom případě uložen nepodmíněný trest odnětí svobody.

[8] Brojí také proti posouzení přiměřenosti napadeného správního rozhodnutí. Krajský soud si podle něj byl vědom, že rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu dojde k zásahu do rodinných poměrů stěžovatele, avšak i přesto žalobu jako nedůvodnou zamítl. Takový postup není možný. Napadený rozsudek je navíc z tohoto důvodu vnitřně rozporný, a tím i nepřezkoumatelný.

[9] Dále v této souvislosti uvádí, že v mezidobí se svou bývalou manželkou opět legálně obnovil manželský svazek, tudíž by zrušení pobytového oprávnění nezasáhlo jen do soužití stěžovatele s jeho nezletilým synem, ale stejnou měrou zasáhne do vztahu s jeho manželkou. Dále má na území dvě dospělé dcery a vnučku, o kterou se řádně a pravidelně stará. Stěžovatel též podotýká, že správní řízení bylo v dané věci zahájeno dne 4. 11. 2019 neprávem, jelikož tento den pobýval na území ČR oprávněně, a to na základě podané správní žaloby spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku. Krajský soud žalobě odkladný účinek sice nepřiznal, dané usnesení však bylo stěžovateli doručeno dne 20. 10. 2019, teprve od tohoto dne tak počala plynout třicetidenní lhůta k vycestování z ČR. Tato záležitost dosud nebyla uzavřena. Jisté ovšem je, že stěžovatel se po nuceném vycestování nebude moci vrátit do ČR a správní rozhodnutí tak fatálním způsobem zasahují do jeho soukromého a rodinného života.

[10] Krajský soud nezkoumal podmínky dopadu rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do života stěžovatele a ani nečinil žádná skutková zjištění podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Právní řád neumožňuje, aby se správní orgán odchýlil od řádné aplikace uvedeného ustanovení, z tohoto důvodu měl krajský soud rozhodnutí žalované zrušit.

[11] V závěru kasační stížnosti stěžovatel podotýká, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu negativně zasahuje do života jeho nezletilého syna, který v ČR navštěvuje základní školu a rád by poté pokračoval ve středoškolském vzdělávání. Vzhledem k nízkému věku syna je osobní přítomnost stěžovatele v rodině nenahraditelná, bez něj by byl syn patrně odkázán na sociální pomoc státu. Mezi zemí původu stěžovatele a Českou republikou je extrémní vzdálenost, která vylučuje pravidelný osobní kontakt. Rozhodnutí žalované je tedy způsobilé porušit práva nezletilého syna stěžovatele ve smyslu Úmluvy o právech dítěte. Toto krajský soud vůbec nevzal v potaz. Navíc zdravotní stav manželky stěžovatele je dlouhodobě nezpůsobilý, je evidována na Úřadu práce a vyžaduje přiměřenou péči. Zájem nad zachováním rodinných vazeb stěžovatele tak musí v daném případě převládnout. Současně s podáním kasační stížnosti stěžovatel rovněž požádal, aby jí byl přiznán odkladný účinek.

[12] Žalovaná ke kasační stížnosti pouze uvedla, že námitky v ní uvedené kopírují obsah odvolání a žaloby. Proto odkázala na své rozhodnutí, na vyjádření k žalobě a na napadený rozsudek krajského soudu.

[13] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel je řádně zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Napadený rozsudek Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Ze systematického hlediska je nejprve vhodné zabývat se kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu. Pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný, musel by jej Nejvyšší správní soud zrušit, a to i bez námitky stěžovatele. Zdejší soud však rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným neshledal, tato námitka tak není důvodná z důvodů předestřených níže.

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti k této otázce konkrétně uvádí, že krajský soud nevyložil pojem „*závažné narušení veřejného pořádku*“ a eurokonformním způsobem jej neaplikoval na skutkový stav projednávané věci. Podle něj se tak soud nevypořádal se všemi žalobními námitkami. Nejvyšší správní soud se s tímto tvrzením neztotožňuje. Z napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud se v intencích žalobních tvrzení věcí podrobně a obsáhle zabýval. V odstavcích 24 až 28 napadeného rozsudku přehledně shrnul výklad pojmu „*závažné narušení veřejného pořádku*“ v kontextu evropského práva a odkázal přitom na relevantní judikaturu kasačního soudu. Poté se konkrétně věnoval tomu, v jaké míře narušil veřejný pořádek právě stěžovatel a zda lze jeho jednání hodnotit jako skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu pro základní zájmy české společnosti (viz zejména odstavce 28 až 31 napadeného rozsudku). Uvedené je patrné i z rekapitulace obsahu rozsudku krajského soudu, jak je zachycen výše v odstavci [3] tohoto rozsudku.

[17] Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s námitkou, že napadený rozsudek je vnitřně rozporný, neboť krajský soud si byl vědom, že rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu dojde k zásahu do rodinných poměrů stěžovatele, avšak i přesto žalobu jako nedůvodnou zamítl. Toto stěžovatelovo tvrzení patrně plyne z nepochopení příslušné právní úpravy a samotné podstaty posuzování přiměřenosti rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění cizince v ČR. Podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života*.

[18] Z citovaného ustanovení plyne, že držiteli povolení k trvalému pobytu nelze toto povolení zrušit, pokud by byl zásah do života cizince, způsobený takovým rozhodnutím, **nepřiměřený**. Není tak pravdou – jak naznačuje stěžovatel – že jestliže správní orgán, respektive krajský soud shledá existenci zásahu do poměrů cizince, je následně vyloučeno, aby byl příslušný pobytový titul cizinci odebrán. Ke zrušení povolení k trvalému pobytu nemůže dojít **toliko tehdy, je-li zásah způsobený tímto rozhodnutím nepřiměřený vzhledem k důvodům, které k jeho vydání vedly**. K určitému zásahu do života cizince při odebírání nejvyššího pobytového titulu na území ČR mimo to dojde takřka v každém případě; optikou stěžovatele a vzato *ad absurdum* by tak zrušovací důvod dle citovaného ustanovení byl v praxi v zásadě neaplikovatelný. Rozhodující pro posouzení zákonnosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu tak není **sama existence** zásahu do soukromého a rodinného života cizince, avšak **míra a intenzita takového zásahu**, respektive to, zda lze tento zásah hodnotit jako přiměřený v souvislosti se samotným narušením veřejného pořádku a jeho konkrétním charakterem. V tomto směru krajský soud nijak nepochybil a jeho rozhodnutí není vnitřně rozporné, a proto není ani nepřezkoumatelné.

[19] Stěžovatel dále v kasační stížnosti věcně proti závěrům krajského soudu brojí, což by ostatně v případě nepřezkoumatelnosti rozsudku nebylo možné. Tvrdí, že krajský soud vycházel stejně jako správní orgány pouze z opisu z evidence Rejstříku trestů stěžovatele a že jeho jednání nebylo mimořádné závažnosti. O tom má svědčit fakt, že stěžovateli nebyl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody.

[20] Ani s těmito námitkami se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Předně podotýká, že výše citovaný § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nepředpokládá narušení veřejného pořádku mimořádně závažným způsobem. Jednání cizince však musí být dostatečně závažné, aktuální a musí směřovat proti základním zájmům ve společnosti. To ostatně krajský soud správně reflektoval, jak již bylo uvedeno výše. Dále není pravdou, že by krajský soud, potažmo žalovaná, vycházely toliko z opisu z evidence Rejstříku trestů. Obsahem správního spisu jsou relevantní trestní rozhodnutí týkající se osoby stěžovatele, která správní orgány při svém rozhodování zohlednily. Krajský soud příhodně ve shodě s žalovanou zdůraznil, že závažnost jednání stěžovatele je citelně zvýšena jeho recidivou. Stěžovatel páchal převážně úmyslnou trestnou činnost opakovaně, dokonce ještě v době, kdy s ním již bylo vedeno řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. V tomto světle tak není rozhodující, že stěžovateli nebyl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, neboť jen tato okolnost sama o sobě nesvědčí o nízké intenzitě jeho trestné činnosti. Krajský soud dále podotknul, že poslední trestný čin stěžovatele mířil proti životu a zdraví, tedy proti nejdůležitějším zájmům chráněným trestním právem (v podrobnostech viz výše v odstavci [4] tohoto rozsudku). Na trestnou činnost stěžovatele ovšem pohlížel krajský soud komplexně a zdejší soud mu v tomto směru nemá co vytknout.

[21] S ohledem na výše uvedené lze shrnout, že opakované páchání úmyslných trestných činů v době bezprostředně předcházející zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu lze hodnotit jako dostatečně závažné narušení veřejného pořádku v ČR. Stěžovatel se ze svých prvotních odsouzení nepoučil a i přesto, že mu byly ukládány alternativní

(podmíněné) tresty, páchal trestnou činnost nadále. Nadto se závažnost jeho protiprávního jednání stupňovala, neboť poslední trestný čin spočíval v neposkytnutí pomoci těžce zraněné ženě a v ujetí z místa dopravní nehody, kterou stěžovatel předtím způsobil. Není tak pravdou, jak uvádí stěžovatel v kasační stížnosti, že páchal pouze přečiny „*majetkově-právní kategorie*".

[22] Stěžovatel dále namítá, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu je nepřiměřené a krajský soud tuto otázku nesprávně posoudil. K tomu kasační soud úvodem podotýká, že na zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele je nutné v daném případě nahlížet optikou důvodů, které ke zrušení pobytového oprávnění vedly, tedy z důvodu závažného narušení veřejného pořádku. Krajský soud v tomto smyslu trefně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39 (veškerá citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), ze kterého se podává, že „[z]*e samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje 'něco k něčemu', zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince*."

[23] Krajský soud se i této problematice v napadeném rozsudku podrobně věnoval, v této souvislosti lze odkázat především na odstavce 35 až 43 jeho rozsudku. Krajský soud správně konstatoval, že k citelnému zásahu do rodinného života stěžovatele může v důsledku správních rozhodnutí dojít, avšak tento zásah nevyhodnotil jako nepřiměřený, a to s ohledem na fakt, že stěžovatel závažně narušoval veřejný pořádek a nepříznivé následky si tak přivodil především sám svým vlastním chováním. Krajský soud rovněž poukázal na to, že stěžovateli není v důsledku rozhodnutí žalované trvale či dlouhodobě znemožněno pobývat na území ČR, jeho rodinní příslušníci se s ním také případně mohou přesunout do domovského státu. S tímto zhodnocením Nejvyšší správní soud souhlasí.

[24] Jak již zdejší soud uvedl v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 Azs 313/2016 – 41, „[s]*těžovatel si měl a mohl být při páchání natolik závažné úmyslné trestné činnosti vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení jeho trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců (srov. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, navíc opakovaně, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že se svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého pobytového režimu v České republice*." Uvedené lze aplikovat i v nyní projednávaném případě.

[25] K možnostem realizace rodinného života při zrušení pobytového oprávnění se judikatura zdejšího soudu taktéž opakovaně vyjadřovala. Například v rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 – 30, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[t]*ímto nejsou stěžovatel a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Nutno doplnit, že ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen 'Úmluva') neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů*

mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro aktivaci extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98). Z tvrzení žalobce pak v nyní řešené věci nelze nemožnost realizace jeho rodinného života v zemi původu (a to všech členů jeho rodiny) jakkoliv dovodit. Naopak, přestěhování stěžovatele a s ním případně jeho manželky a dětí do Vietnamu a jejich společnému životu tam nic nebrání."

[26] Stěžovatel konkrétně nespecifikuje, z jakých důvodů s ním jeho manželka a nezletilý syn, s nimiž sdílí společnou domácnost, nemohou odcestovat do domovského státu. Pouze obecně poukazuje na „*extrémní vzdálenost*" obou zemí a nepřiměřené náklady spojené s realizací pravidelného osobního kontaktu. Tomu sice lze v obecnosti přisvědčit, avšak tyto důsledky jdou k tíži stěžovatele, který si jich měl být vědom před opakovaným páchání trestné činnosti. Tyto následky jsou pak především přiměřené důvodům, které ke zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele v ČR vedly.

[27] Až v kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že obnovil manželský svazek se svou bývalou ženou. Tuto novou skutečnost tedy nemohl krajský soud při svém rozhodování zohlednit. Krajský soud byl nadto vázán skutkovým a právním stavem, který byl dán v době rozhodnutí žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Správně tedy vycházel z toho, že stěžovatel žije ve společné domácnosti s tehdy bývalou manželkou a s jejich nezletilým synem. V tomto světle je samotný fakt, že stěžovatel v mezidobí znovuobnovil manželský svazek, pro věc nepodstatný, neboť správní orgány soužití stěžovatele s jeho partnerkou nikterak nezpochybňovaly a přihlížely k němu, totožně postupoval i krajský soud. Nadto je třeba poukázat na to, že stěžovatel věděl už od vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, že jeho trvalý pobyt je zrušen a byla mu stanovena povinnost z území ČR vycestovat. Svoje rodinné vazby tedy posiloval s vědomím, že pravděpodobně bude muset Českou republiku opustit. V době uzavření sňatku si musel být vědom toho, že jeho další setrvání na území ČR a vedení rodinného života v této zemi je značně nejisté (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2019, č. j. 1 Azs 222/2019 – 24).

[28] Stěžovatel také zdůrazňuje, že jeho nezletilý syn potřebuje vzhledem ke svému věku každodenní přítomnost otce. Manželka stěžovatele je dlouhodobě zdravotně nezpůsobilá, o dítě se nemůže postarat, a to by tak bylo v případě vycestování stěžovatele odkázáno na pomoc státu. K těmto tvrzením Nejvyšší správní soud pouze uvádí, že neodpovídají tomu, co stěžovatel a jeho manželka uváděli v průběhu správního řízení. Krajský soud správně poznamenal, že syn stěžovatele je sice nezletilý, ale svým věkem se blíží dospělosti (v době rozhodování krajského soudu mu bylo 16 let). Každodenní osobní péči obou rodičů tak zjevně nepotřebuje. Nynější manželka stěžovatele v řízení vypovídala jako

svědkyně a k věci mimo jiné uvedla, že je zdráva a se stěžovatelem se dělí v hrazení nákladů na životní potřeby (stěžovatel platí bydlení, jeho partnerka stravování). Tomu neodpovídá tvrzení stěžovatele (jež navíc nebylo ničím doloženo v řízení před krajským ani kasačním soudem), že manželka stěžovatele trpí dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem a je evidována na Úřadu práce.

[29] Krajský soud proto nikterak nepochybil, když vycházel ze skutkového stavu zjištěného ve správním řízení. Tento skutkový stav byl přitom zjištěn v dostatečném rozsahu, ba dokonce v mimořádném, uváží-li zdejší soud to, že v řízení byl vyslechnut jak stěžovatel, tak jeho manželka, v místě bydliště byla provedená pobytová kontrola apod. Přitom je pravidlem, že správní orgány v podobných případech často vychází jen ze skutečností zřejmých z obsahu úředních evidencí a z toho, co ohledně svých soukromých poměrů písemně sdělí sám dotčený cizinec, přičemž i takový postup byl judikaturou správních soudů aprobován jako principiálně dostatečný (v tomto ohledu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018 – 34). Není tedy důvodná námitka stěžovatele, že krajský soud nečinil skutková zjištění podle § 174a zákona o pobytu cizinců a nezkoumal dopad rozhodnutí žalované do jeho života. Krajský soud také s odkazem na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu správně podotkl, že správní orgány nejsou povinny zabývat se výslovně všemi kritérii vyjmenovanými v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ale z logiky věci jen těmi, které mají relevanci k projednávanému případu a ke kterým se vztahují skutková zjištění vyplývající z provedených důkazů.

[30] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud nepochybil, jestliže hodnotil napadené rozhodnutí jako přiměřené a ztotožnil se tak s názorem správních orgánů. Zrušením trvalého pobytu sice dochází k odebrání nejvyššího pobytového statusu, jeho důsledkem však není vystavění nepřekonatelné bariéry mezi stěžovatele a jeho rodinné příslušníky. Stěžovatel se do obtížné situace, která částečně dopadá i na jeho rodinu, dostal vlastní trestnou činností, přičemž za toto jednání nese veškerou odpovědnost. Vzhledem ke spáchání závažné trestné činnosti, za kterou byl stěžovatel pravomocně odsouzen, není zásah do jeho soukromého a rodinného života natolik intenzivní, aby převážil nad veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku. V důsledku toho byly splněny podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu stěžovatele dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

[31] Závěrem soud uvádí, že za projednatelnou kasační námitku nepovažoval tvrzení stěžovatele o tom, že správní řízení s ním bylo zahájeno dne 4. 11. 2019 neprávem, neboť v tento den pobýval na území oprávněně (viz odstavec [9] výše). Stěžovatel tím patrně míní řízení o uložení správního vyhoštění, které však není předmětem přezkumu v nynější věci. Lze jen dodat, že správní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu bylo v dané věci zahájeno již dne 31. 3. 2017.

[32] Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadený rozsudek krajského soudu je v souladu se zákonem. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[33] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaná náhradu nákladů výslovně neuplatnila a Nejvyšší správní soud ani ze spisu neshledal, že by jí vznikly náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti. Soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

[34] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť po předložení spisu a po provedení nezbytných procesních úkonů přikročil k jejímu meritornímu posouzení. Za této situace by rozhodnutí o odkladném účinku bylo nadbytečné a neúčelné.

[35] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nerozhodoval, byly naplněny podmínky pro vrácení zaplaceného soudního poplatku za tento návrh ve výši 1 000 Kč (§ 10 odst. 1, věta první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Soudní poplatek bude stěžovateli vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Martina Köhlera, advokáta se sídlem Vysoká 149/4, Liberec.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. dubna 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu